

Katedra kulturních a náboženských studií

Autor práce: **Martin Jegr**

Název práce: Česko-německé soužití v Ústí nad Labem 1918-1938

Vedoucí práce: Mgr. Luděk Jirka, Ph.D.

Bakalářská práce Martina Jegra se věnuje problematice česko-německého soužití v Ústí nad Labem v předválečném období (1918-1938). Autor pro účely své práce použil memoáry z pera čtyř různých pamětníků a na jejich příkladu se snaží poukázat, že v letech 1918-1939 nebyly v tomto městě silné etnické/národnostní problémy (a že důležitým diferencujícím bodem byl pouze jazyk). Autor píše svou práci na základě čtyři memoárů: Jiří Šošvalda (česká národnost), Bedřicha Rohana (židovský původ), Johanny von Herzogenberg a Gerdy Eckelt (obě německé národnosti).

Autorovo zaujetí Ústí nad Labem je stěžejní. Autor v tomto severočeském městě žije a často slýchal, jak bylo Ústí nad Labem krásné předválečné město. To byl jeden ze základních stimulů pro téma jeho bakalářské práce a v konkrétních kapitolách je patrné, jak autor často srovnává současné a meziválečné Ústí nad Labem. Nikterak se pak v práci netají tím, že současnou podobu města „neschvaluje“ a považuje ji za negativní důsledek socialismu a určitého „opomenutí“ města. Oproti tomu si předválečné Ústí nad Labem až idealizuje jako dobré místo pro život.

Autor vychází z teoretických předpokladů kolektivní paměti a etnicity, ačkoliv nerozebírá teoretické základy pro svou práci tak široce, jak by si zasloužily. V analytické části pak autor uvádí jednotlivé úseky memoárů, které vyjadřují vztah k Československé republice, k městu, rodinnému životu, škole, spolužákům, řece, umění a sportu. Ve svém výčtu pojmenovává, co podle memoárů považuje za klíčové a důležité a co je podstatné ve vztahu k etnicitě. Na závěr pak dodává, že etnická nevráživost nebyla zásadním činitelem mezilidského jednání v Ústí nad Labem v meziválečném období (samozřejmě než přišly události před druhou světovou válkou) a že důležitější byly sociální difference. V tomto pojetí tak ukazuje na mikroperspektivu prostých obyvatel a snaží se vést polemiku s „politickými historiky“, kteří vnášejí příliš politizující perspektivu do života prostých lidí.

Autor měl pro svou práci stanovený poměrně jasný cíl a při četbě práce se i může zdát, že určitá „touha“ potvrdit vlastní premisy převládla snad i na úkor výsledků v analytické části. Trochu nešťastně tak podle mého přesvědčení působí, že autor zaujímá na závěr jasné stanovisko, ale přitom mám určité pochybnosti o tom, zda závěr zcela jasně konvenuje

s analytickou částí. Samozřejmě si uvědomuji určitou omezenost memoárů a jsem si vědom i toho, že pamětníci a autoři memoárů již nežijí a autor práce se jich nemůže zeptat a doplnit jejich vzpomínky dalšími osvětlujícími otázkami. To mě ale nutí pokládat si další otázku, zejména zda lze skutečně s tímto empirickým materiálem dokázat správnost předpokladu o neexistenci silnějších etnických problémů.

Téma bakalářské práce je určité zajímavé, ale je nutné uvést, že použití memoárové prózy nemusí nabídnout relevantní údaje. Na druhou stranu jsem rád, že autor vstupoval do daného tématu s jasnou vizí a s odhodláním. Gramatické nebo stylistické nedostatky se prakticky nevykytovaly, ale práce musela být často předělávána a upravována.

Do určité míry se v této práci odráží i má vlastní aktivita v procesu psaní práce. Autor měl ke psaní dobrou motivaci, ale postupem času se mi zdálo, že chce bakalářskou práci co nejdříve odevzdat a to právě vzhledem k jiným povinnostem. Autora bych se na závěr zeptal, **v čem spočívá hlavní omezení při použití memoárové literatury?**

Mgr. Luděk Jirka, Ph.D.

V Praze dne 20.12. 2020